

Manifesto
จุดยืนและคำมั่นสัญญา
ของ
พรรคไทยสร้างไทย

พรรคไทยสร้างไทย ได้ก่อตั้งขึ้นเมื่อ เดือนมีนาคม 2564 เพื่อให้เป็นพรรคของพี่น้องประชาชนทุกหมู่เหล่า และทุกช่วงวัยอย่างแท้จริง เป็นสถาบันการเมืองที่จะแก้ไขปัญหา และนำไปสู่ความสงบสุข **ประชาชนมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณภาพ ไม่จน** เป็นพรรคที่ไม่มีบุคคลหรือกลุ่มบุคคลใดเป็นเจ้าของ ยืนหยัดในการต่อสู้เพื่อปลดปล่อย (Liberate) และสร้างอำนาจ (Empower) ให้กับพี่น้องประชาชนโดยเฉพาะคนตัวเล็ก จากระบบการเมืองและราชการทุจริต เน้นการอยู่ร่วมกันอย่างพี่น้อง (Fraternity) รับฟังซึ่งกันและกันด้วยเหตุผล ด้วยความจริงใจ ปฏิบัติต่อกันอย่างกัลยาณมิตร ไม่ใช่ศัตรูที่จ้องทำลายล้างหรือเอาเปรียบกดขี่ข่มเหงกัน ใช้สันติวิธี และหลักนิติธรรม และยึดมั่นในสถาบันหลักต่างๆ ของชาติ หัวใจของผู้ก่อตั้ง และมวลสมาชิกมุ่งที่ความเสียสละ ความซื่อสัตย์ การทำงานหนัก เพื่อเป็นเสาเข็มและสะพานให้คนรุ่นต่อไป ในการร่วมกันสร้างและส่งมอบประเทศไทยที่ดีที่สุดในแก่ลูกหลาน

1. 93 ปี ของการเมืองการปกครองที่ผ่านมา คือช่วงเวลาของการทุจริตที่นำไปสู่ความเหลื่อมล้ำ ความอยุติธรรม และการทอดทิ้งประชาชนโดยเฉพาะคนตัวเล็ก

ระบบการเมืองการปกครองตั้งแต่เปลี่ยนแปลงการปกครองเมื่อ พ.ศ. 2475 ดำเนินไประหว่างการเลือกตั้งที่เสรีบ้างไม่เสรีบ้าง สลับกับการยึดอำนาจ และการมีรัฐธรรมนูญใหม่ ปัจจุบันเรามีรัฐธรรมนูญทั้งฉบับชั่วคราว (หลังการรัฐประหาร) และฉบับถาวรถึง 20 ฉบับ มีการรัฐประหารสำเร็จ 13 ครั้ง ไม่สำเร็จ 4 ครั้ง เฉลี่ยแล้วมีการเปลี่ยนแปลงกลับไปกลับมาที่ไร้ประโยชน์ทุก 4.65 ปี ข้ออ้างของการรัฐประหารตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบันก็คือ ปัญหาคอร์รัปชัน การไม่จงรักภักดี การฟักไข่ในลัทธิคอมมิวนิสต์ (ปัจจุบันไม่มี)

แม้จะมีการประกาศใช้แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมาตั้งแต่ พ.ศ. 2504 คือ 64 ปีที่แล้ว โดยช่วง 25 ปีแรก เน้นด้านการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐาน การขยายตัวทางเศรษฐกิจ การกระจายความเจริญ และการ

รักษาเสถียรภาพทางการเงิน พ.ศ. 2535 เน้นการพัฒนาแบบยั่งยืน พ.ศ. 2540 เป็นครั้งแรกที่เน้น “คนเป็นศูนย์กลางการพัฒนา” พ.ศ. 2550 เน้นการสร้างสมดุลและภูมิคุ้มกันให้กับระบบเศรษฐกิจและสังคมของประเทศ มุ่งสร้าง “ความสุข” ให้แก่คนและสังคมไทย พ.ศ. 2555 กำหนดวิสัยทัศน์ “สังคมอยู่ร่วมกันอย่างมีความสุขด้วยความเสมอภาค เป็นธรรม และมีภูมิคุ้มกันต่อการเปลี่ยนแปลง” พ.ศ. 2560 “เน้นการสร้างความมั่นคงและเข้มแข็งทางเศรษฐกิจ และแข่งขันได้อย่างยั่งยืน การสร้างความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำในสังคม การเสริมสร้างการพัฒนาศักยภาพทุนมนุษย์ การเติบโตที่เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อมเพื่อการพัฒนาอย่างยั่งยืน การเพิ่มประสิทธิภาพและธรรมาภิบาลในภาครัฐ” พ.ศ. 2566 ไปเน้นยุทธศาสตร์ชาติ 6 ด้าน ของพลเอก ประยุทธ์ จันทร์โอชา อดีตนายกรัฐมนตรี ที่กำหนดวิสัยทัศน์เป็นคติพจน์ประจำชาติ “มั่นคง มั่งคั่ง ยั่งยืน” ด้วยการอธิบายว่า “...มีระบบการเมืองที่มั่นคงเป็นกลไกไปสู่การบริหารประเทศที่ต่อเนื่องและโปร่งใสตามหลักธรรมาภิบาล... ประชาชนมีความมั่นคงในชีวิต...” “ประชากรมีความอยู่ดีกินดีได้รับประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเท่าเทียมกันมากขึ้น ไม่มีประชาชนอยู่ในภาวะความยากจน” “คนมีความรับผิดชอบต่อสังคม มีความเอื้ออาทร เสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม” แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติจึงเป็นสิ่งที่มีความต่อเนื่อง มีระยะเวลาดำเนินการ 5 ปี แต่ก็ยังเป็นเพียงวาทกรรม เช่นเดียวกับยุทธศาสตร์ชาติ 6 ด้าน ไม่รวมถึง “แผนและขั้นตอนการปฏิรูปประเทศตามรัฐธรรมนูญ 2560” ที่เรียกว่าเป็นรัฐธรรมนูญฉบับปราบโกง ซึ่งหากนับตั้งแต่ยึดอำนาจและเป็นนายกรัฐมนตรี เมื่อเดือนสิงหาคม 2557 รวมถึงการเป็นนายกฯ ตามรัฐธรรมนูญ 2560 จนพ้นตำแหน่งเดือนกันยายน 2566 เป็นเวลาราว 9 ปี โดยยุทธศาสตร์ชาติมีผลบังคับมาแล้ว 7 ปี (พ.ศ. 2561-2580) ก็คงเห็นแล้วว่าทุกอย่างเป็นวาทกรรมจริงๆ

ขณะที่รัฐธรรมนูญซึ่งควรจะเป็นหลัก แต่สิทธิเสรีภาพของประชาชน หน้าที่ของรัฐ แนวนโยบายของรัฐ และนโยบายในการบริหารประเทศ กลับกว้างไปกว้างมาตลอดระยะเวลา 93 ปี ดังนั้น สิทธิเสรีภาพ ทิศทางในแนวนโยบายแห่งรัฐ และรูปแบบการปกครองที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญก็ดี แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติก็ดี นโยบายของรัฐบาลก็ดี จึงแทบจะไม่มีมาสอดคล้อง ต่อเนื่อง และสร้างระบบที่ดี และเหมาะสมกับประเทศไทย คนไทย ได้อย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน ตรงกันข้าม ทั้งตัวหนังสือในสิ่งที่กล่าวมาข้างต้น และคำมั่นสัญญาของพรรคการเมืองและผู้บริหารประเทศ ไม่ว่าจะมาจากการเลือกตั้งหรือรัฐประหาร ล้วนเป็นการสร้าง “วาทกรรม” แบบวาทกรรมซ้ำซาก จนบางพรรคถึงกับกล้ากล่าวว่า ช่วงหาเสียงเลือกตั้งก็พูดไปอย่างนั้น นอกจากนี้ยังเกิดนโยบายประชานิยมแบบสุดโต่งของทุกฝ่าย เพื่อ “ซื้อเสียง” ทั้งล่วงหน้าและขณะเลือกตั้ง ซึ่งจำนวนไม่น้อยมาจากงบประมาณแผ่นดินจนมีเรื่องอื้อฉาวตลอดเวลา ขาดความ รอบคอบ จริงใจและจริงจังในการนำไปสู่การปฏิบัติ

ผลลัพธ์รูปธรรมที่เป็นโครงสร้างใหญ่ของสังคม ก็คือ ระบบอุปถัมภ์ และการกดขี่ประชาชนคนตัวเล็กจนเกิดความเหลื่อมล้ำ ข้นเค็มด้วยความอยุติธรรมทางกฎหมาย และการดำรงชีวิตอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน ระบบราชการไม่ได้มีเพื่อบริการประชาชนให้เกิดศักยภาพในการทำมาหากิน และได้รับความสะดวก ยุติธรรม

แต่ถูกครอบงำโดยระบบการเมืองทุจริต เป็นเครื่องมือรับใช้ผู้มีอิทธิพลทั้งทางการเมือง และธุรกิจแบบผูกขาดทุนพรรคพวก แม้แต่ธุรกิจสีเทาและดำทั้งหลาย ประเทศไทยได้คะแนน 34 จาก 100 ในดัชนีการรับรู้การทุจริต ในปี 2567 จัดอยู่ในอันดับที่ 107 จาก 180 ประเทศ ในแง่ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจคนไทย 1% (66,000 คน จาก 66 ล้านคน) ครอบครองทรัพย์สินมากกว่า 50% ของทั้งประเทศ และถ้าคิด 10% ของคนที่รวยที่สุด จะถือครองทรัพย์สิน 77% และมีรายได้ราว 52% ผู้ที่ถือครองทรัพย์สินมากที่สุดนั้นถือครองที่ดินอยู่ราว 6 แสนไร่ หนี้ครัวเรือนของคนไทยอยู่ที่ประมาณ 90% ของ GDP คนไทยกว่า 3,400,000 คน (4.89% ของประชากร) ดำรงชีวิตอยู่ต่ำกว่าเส้นแบ่งความยากจน คือมีรายได้ไม่ถึง 3,078 บาทต่อเดือน และ 800,000 คน มีรายได้เพียง 600 กว่าบาทต่อเดือนเท่านั้น คิดเป็นครัวเรือนยากจนราว 1,030,000 ครัวเรือน ขณะที่ในปี พ.ศ. 2516 มีเพียง 686,000 ครัวเรือน ส่วนรัฐบาลก็มีหนี้ 63.8% ของ GDP และภาคธุรกิจ 83.5% ของ GDP อย่างไรก็ตาม สิ่งหนึ่งที่อยู่ควบคู่กับตัวเลขที่กล่าวมา คือ เศรษฐกิจนอกระบบ ที่คาดว่าจะมีขนาดประมาณ 50% ของ GDP (17.59 ล้านล้านบาท ในปี 2566) สูงเป็นอันดับต้นๆ ของเอเชีย คิดเป็นมูลค่าประมาณ 8.7 ล้านล้านบาท (การเปิดเผยของธนาคารแห่งประเทศไทย ในปี 2566) ทำให้มีแรงงานนอกระบบประมาณ 53%

นอกจากนี้ องค์กรที่มีหน้าที่บังคับใช้กฎหมายให้เกิดความเป็นธรรม และความสงบสุขในสังคม แม้แต่องค์กรอิสระและศาลในหลายกรณี ติความและบังคับใช้กฎหมายอย่างบิดเบือน เพื่อเอื้อประโยชน์แก่การเมืองทุจริต นักธุรกิจทุจริต ธุรกิจผูกขาด ธุรกิจสีเทาและดำ ลิดรอนสิทธิเสรีภาพในการแสดงออกอย่างสุจริตของประชาชนในหลายโอกาส โดยเฉพาะเมื่อมีการรัฐประหาร ที่เลวร้ายที่สุดคือเป็นเครื่องมือให้กับนิติสงคราม ที่ฝ่ายกลุ่มอำนาจรัฐ ข่มเหงรังแกอีกฝ่ายหนึ่ง สังคมจึงมีแต่ความแตกแยก ปลุกฝังลัทธิบูชาบุคคลแทนที่จะเน้นการสร้างระบบที่ดี ที่ตั้งอยู่บนพื้นฐานของเหตุผลและความจริง ทั้งหมดนี้ส่งผลให้เกิดระบบที่บิดเบี้ยว ทำให้ประชาชนส่วนใหญ่ถูกกดขี่ ขาดโอกาสและสิ้นหวัง และยิ่งปัจจุบันเรามีประชากรถึง 5 เจเนอเรชั่น ที่ต่างก็มีวิถีคิด (Mindset) และวิถีชีวิต (Lifestyle) ของกลุ่มตน ผนวกกับการเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยีอย่างรวดเร็วของโลก โอกาสที่จะยิ่งซ้ำเติมความขัดแย้งในทุกรูปแบบก็จะมากขึ้น ความรู้สึกเป็นพี่น้องเป็นครอบครัว และความเอื้ออาทรต่อกันจะค่อยๆ จางหาย หากไม่รีบแก้ไขโดยเร่งด่วน

2. โจทย์ใหญ่ของประเทศในปัจจุบันและอนาคต

อาจสรุปได้เป็น 6 ด้านใหญ่ๆ คือ

2.1 ระบบการเมือง และระบบราชการทุจริต สิ่งนี้จะนำไปสู่ระบบธุรกิจจำนวนไม่น้อยที่ผูกขาดหรือเอื้อพวกพ้อง หรือดำเนินการโดยผิดกฎหมาย (ธุรกิจสีเทาและดำ) ทำให้คนตัวเล็กถูกกดขี่ ทอดทิ้ง ยากจน แพทย์ไร้โอกาสในการสร้างตนเองและเติบโต แต่กลับสร้างความร่ำรวยและอิทธิพลให้นักการเมืองบางคน เจ้าหน้าที่ของรัฐจำนวนมาก พ่อค้าที่ทุจริตและมิจฉาชีพ (Scammer) ทั้งหลาย ซึ่งที่น่าเป็นห่วงที่สุดคือการใช้เทคโนโลยีออนไลน์

หลอกลวงประชาชนโดยมิฉฉาชีพ ที่มีทั้งการพนัน การให้โอนเงิน การค้ามนุษย์ การค้ายาเสพติด อันนำไปสู่การฟอกเงินจำนวนมหาศาลในประเทศไทย

2.2 โครงสร้างเศรษฐกิจที่อ่อนแอ แม้จะมีแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ มา 64 ปี แต่ไม่ได้ทำให้เกิดระบบที่เข้มแข็ง ยืดหยุ่น หรือมุ่งเน้นทุ่มเทไปยังทิศทางที่ประเทศไทยและคนไทยเข้มแข็ง รวมถึงสร้างความเป็นธรรม โอกาส และความเข้มแข็งให้คนตัวเล็ก แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติมีเป้าหมายที่สวยหรู เช่น การเน้นคนเป็นศูนย์กลาง การมุ่งสร้างความสุข ความเป็นธรรม ลดความเหลื่อมล้ำ แต่ความเป็นจริงในปัจจุบันเป็นคำตอบที่ตรงกันข้าม ชีวิตของประชาชนคนตัวเล็กขาดความมั่นคง ไม่มีคุณภาพ และจนลงไปเรื่อยๆ

จากหลักนิติธรรมที่อ่อนแอเพราะระบบการเมืองและระบบราชการทุจริต ซึ่งเป็นต้นทุนทางเศรษฐกิจ โดยตรงทำให้ไทยสูญเสียศักยภาพทางเศรษฐกิจสูงถึง 3% ของ GDP ต่อปี ตามคำเตือนขององค์กรเพื่อความร่วมมือและการพัฒนาเศรษฐกิจ (OECD) ในปี 2024 คะแนนของไทยต่ำกว่าค่าเฉลี่ยและไม่มีการพัฒนาใดๆ ตลอดทศวรรษที่ผ่านมา ทำให้ SMEs ซึ่งเป็นเส้นเลือดหลักของเศรษฐกิจต้องแบกรับไปเต็มๆ

2.3 ระบบการศึกษาที่ล้าหลัง อาจสรุปได้ใน 3 ประเด็นใหญ่ๆ คือ

1) **เป็นการเรียนการสอนแบบท่องจำ** เน้นการแข่งขันแบบปัจเจกชน วัดผลคนเรียนเก่งคือท่องจำเก่ง การแข่งขันเพื่ออยู่โรงเรียนที่ดีที่สุดหรืออยู่ห้อง A ทำให้นักเรียนขาดความเข้าใจที่แท้จริง และขาดการทำงานร่วมกัน โดยมีทั้งคนเก่งและคนปานกลาง และคนไม่เก่งอยู่ร่วมกันเพื่อเรียนรู้และทำงานร่วมกัน

2) **มีกระบวนการเรียนที่ยืดยาว** คือช่วงก่อนวัยเรียน (1-6 ปี) วัยเรียนประถม/มัธยม (6-18 ปี) มหาวิทยาลัย (4 ปี) กว่าคนคนหนึ่ง จะจบมหาวิทยาลัยใช้เวลาประมาณ 22 ปี ทั้งๆที่ปัจจุบันความรู้ในอากาศสามารถเรียนรู้ผ่านมือถือหรือคอมพิวเตอร์ในรูปแบบต่างๆ และก้าวหน้าถึงขั้นมี AI ช่วยค้น เรียบเรียง แนะนำ แม้กระทั่งการสอนทางวิชาการ ฯลฯ ทั้งหมดสร้างภาระให้กับผู้เรียนและผู้ปกครอง และจบออกมาแล้วยังขาด “ทักษะ” รวมถึง “ประสบการณ์” ระดับหนึ่ง ที่ตลาดงานต้องการในปัจจุบัน

3) **ไม่เน้นการเรียนการสอน ที่มุ่งให้ผู้เรียนรู้จักตัวตนของตน** ว่าชอบอะไร อยากมีชีวิตเป็นแบบไหน ทำงานอะไร ตั้งแต่อายุน้อย นั่นคือต้องหาความชื่นชอบหรือความลุ่มหลง (Passion) ของเด็กให้พบเร็วที่สุด เช่น อยากเป็นนักกีฬา นักวิทยาศาสตร์ พ่อครัว นักดนตรี ฯลฯ แล้วมุ่งมั่นไปตามนั้น เด็กจะทุ่มเวลาหาความรู้ และทักษะตลอดจนประสบการณ์กับสิ่งนั้น แทนที่จะเรียนไปเรื่อยๆ จนจบมหาวิทยาลัยแล้วยังไม่รู้ว่าจะทำงานอะไรดี และส่วนใหญ่ต้องทำงานไม่ตรงกับสาขาที่เรียนมา

2.4 ระเบียบโลกใหม่ที่ไม่แน่นอน เต็มไปด้วยความขัดแย้ง จนกลายเป็นสงครามระหว่างประเทศ เช่น รัสเซียกับยูเครน อิสราเอลกับปาเลสไตน์ ลามไปถึงประเทศอาหรับอีกหลายประเทศ สงครามภายในประเทศ เช่น เมีย

นมาร์และประเทศแอฟริกาหลายประเทศ ความตึงเครียดในทะเลจีนใต้ ปัญหาจีนกับไต้หวัน รวมถึงไทยกับกัมพูชา แต่ที่สร้างความกังวล และตึงเครียดในระดับโลกก็คือ สงครามการค้าระหว่างสหรัฐกับประเทศต่างๆ ทั้งโลก โดยเฉพาะจีนที่ทำให้โลกาภิวัตน์ (Globalization) ถูกลดทอน (Deglobalization) ลง ประเทศไทยต้องเข้าใจอย่างลึกซึ้งและวางตัวอย่างเหมาะสมบนพื้นฐานของสันติภาพ การยึดมั่นในกฎหมายระหว่างประเทศ และการพึ่งพาตนเอง

2.5 ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมและโรคระบาด โลกกำลังเผชิญกับภัยธรรมชาติที่รุนแรงอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน อันเนื่องมาจากภาวะโลกร้อน การละลายของหิมะขั้วโลก ดังจะเห็นได้จากพายุในรูปแบบต่างๆ ที่ทำให้เกิดวาตภัย และอุทกภัย สลับกับความแห้งแล้งสุดขั้ว ภายใน 20 ปี น้ำทะเลจะสูงขึ้นราว 73 เซนติเมตร กทม. และปริมณฑล จะจมน้ำภายใน 20 ปี นอกจากนี้เรายังต้องเผชิญกับแผ่นดินไหว ไฟป่า และที่น่ากลัวที่สุดคือโรคระบาด เช่น กรณิ โควิด-19 ที่ทำให้เศรษฐกิจทั่วโลกต้องหยุดชะงักไปหลายปี และยังส่งผลต่อเนื่องมา ปัญหาเรื่องสิ่งแวดล้อมเป็น ปัจจัยหนึ่งที่ทำให้คนหนุ่มสาวไม่ยอมมีลูก (รายงานศูนย์วิจัย PEW ในปี 2024)

2.6 ปัญหาจำนวนผู้สูงวัย และความขัดแย้งระหว่างผู้คนในช่วงวัยต่างๆ เป็นที่ทราบกันแล้วว่าสังคมไทยได้ก้าวเข้าสู่สังคมผู้สูงอายุอย่างสมบูรณ์ เพราะมีประชาชนอายุ 60 ปีขึ้นไป มากกว่า 14 ล้านคน คิดเป็นสัดส่วนมากกว่า 20% ของประชากรทั้งหมด แต่คนสูงวัยส่วนใหญ่แก่แล้วจน ทั้งยังเผชิญกับโรคภัยต่างๆ มากกว่าคนวัยต่ำกว่า และเป็นครั้งแรกก็ว่าได้ที่โลกเรามีคนอายุรุ่นต่างๆ ถึง 5 รุ่น อยู่ด้วยกัน ประเทศไทยมี Baby Boomer (เกิด พ.ศ. 2489 - 2507) ประมาณ 14.8 ล้านคน Gen X (เกิด พ.ศ. 2508 - 2523) 14.8 ล้านคน Gen Y (เกิด พ.ศ. 2524 - 2539) 15 ล้านคน Gen Z (เกิด พ.ศ. 2540 - 2552) 10.8 ล้านคน Gen Alpha (เกิด พ.ศ. 2553 - 2567) 9.8 ล้านคน และตั้งแต่ พ.ศ. 2568 ก็เริ่มมี Gen Beta เราจะเห็นว่าคนแต่ละรุ่นมีความนึกคิด (Mindset) ที่เป็นเฉพาะของตน มีภาระทางสังคมที่ต้องแบกรับแตกต่างกัน และด้วยเทคโนโลยีสมัยใหม่ ที่ทำให้ผู้คนมีความเป็นส่วนตัวกับโทรศัพท์มือถือมากขึ้น มีการโอ้อวด หลอกลวงผ่านระบบดังกล่าวเต็มไปหมด ดังนั้น การเกิดกระแสชักนำในรูปแบบต่างๆ จึงเป็นไปได้โดยง่าย และยากจะตรวจสอบ กำกับดูแล ถ้าเราไม่สามารถผนึกให้ทุกรุ่นเข้าใจกัน มีความรู้สึกเป็นพี่น้อง เป็นครอบครัวที่มีความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ต่อกัน ก็จะเป็นปัญหาใหญ่อีกปัญหาหนึ่งที่เรากำลังเผชิญ

3. ทิศทาง ยุทธศาสตร์และนโยบายของพรรคไทยสร้างไทย เพื่อพัฒนาประเทศ

เป้าหมายสูงสุดและเข็มมุ่งของพรรคไทยสร้างไทย คือ **การทำให้ประชาชนทุกคนมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณภาพ มีศักดิ์ศรี และต้องไม่จน** เพราะ 93 ปีที่ผ่านมา คนไทยโดยเฉพาะคนตัวเล็ก ถูกกดทับอยู่ในความมืดมนของระบบอำนาจนิยมและระบบอุปถัมภ์จนแทบไม่มีโอกาสจะมีชีวิตที่กล่าวมาข้างต้น

พรรคไทยสร้างไทยเห็นว่า ประเทศต้องมีทิศทางและยุทธศาสตร์หลักในการพัฒนา ดังนี้

หนึ่ง การมุ่งพัฒนาให้ประเทศเป็นศูนย์กลางอาหารของโลก ตั้งแต่วัตถุดิบทางการเกษตร การแปรรูป ครัวโลก และรูปแบบอื่นๆที่เกี่ยวข้อง โดยเน้นการใช้เทคโนโลยี การสร้างนวัตกรรม การผลิตอาหารปลอดภัย และอาหารที่เสริมสร้างความยั่งยืนของชีวิต (Longevity) เพื่อสร้างมูลค่าเพิ่มในทุกมิติ

สอง การมุ่งพัฒนาให้ประเทศเป็นศูนย์กลางสุขภาพของโลก ไม่ว่าจะเป็นด้านการรักษาพยาบาล การดูแลสุขภาพทั่วไปของประชากรทุกวัย การเป็นผู้นำด้านเทคโนโลยี นวัตกรรม และหนทางปฏิบัติเกี่ยวกับความยั่งยืนของชีวิต การสร้างระบบและบุคลากรที่มีทักษะในการบริหารจัดการ “เศรษฐกิจความยั่งยืนของชีวิต” (Longevity Economy) ซึ่งกำลังเป็นแนวโน้มใหม่ของโลก

สาม การมุ่งพัฒนาให้ประเทศเป็นหนึ่งในศูนย์กลางการท่องเที่ยวของโลก โดยอาศัยความร่ำรวยทางวัฒนธรรมและสถานที่ท่องเที่ยว ทั้งที่เป็นธรรมชาติและประวัติศาสตร์ ประกอบกับการมีภูมิอากาศที่เหมาะสม เราต้องสร้างระบบที่จะดึงดูดคนทั้งโลกให้มาสัมผัสและมาใช้ชีวิตวิถีแบบไทยที่เน้นความสงบแต่สนุกรื่นเริง มีความสุขปลอดภัย กับความหลากหลายในภาคต่างๆ หลายประเทศต้องสร้างแหล่งท่องเที่ยวแบบ “มนุษย์ทำขึ้น” (Manmade) ซึ่งประเทศไทยมีผู้คน ธรรมชาติ และวัฒนธรรมที่หลากหลายเหลือเฟือ ไม่มีความจำเป็นต้องสร้างกาสิโนแต่อย่างใด

สี่ การใช้ที่ตั้งของประเทศไทยให้สอดคล้องและเหมาะสมกับการพัฒนาการค้า และโลจิสติกส์ (Logistics) ของโลก ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางของอาเซียน (ASEAN) และเอเชียใต้ เพราะเชื่อมตั้งแต่จีน กลุ่มประเทศอาเซียน ไปจนถึงอินเดีย การเชื่อมมหาสมุทรแปซิฟิกและอินเดียจึงสำคัญมาก ไม่ว่าจะเป็นรูปแบบของ “คลองไทย” หรือ “แลนด์บริดจ์” (Landbridge) โดยต้องเชื่อมต่อทางบกด้วยทางรถไฟ ถนน ทั้งนี้จะต้องมีการวางแผนทั้งระบบโดยรวมมือกับประเทศต่างๆในบริเวณนี้ ซึ่งรวมกันแล้วมีประชากรกว่าครึ่งหนึ่งของโลก

จากทิศทางและยุทธศาสตร์หลัก 4 ด้าน พรรคไทยสร้างไทยเห็นว่าเราต้องเร่งวางรากฐานเพิ่มเติมและเปลี่ยนแปลงดังต่อไปนี้

3.1 การสร้างระบบสวัสดิการที่ดูแลประชาชนตั้งแต่เด็กในครรภ์จนถึงผู้สูงอายุ

การสร้างระบบเช่นนี้ไม่ใช่เรื่องของประชานิยมที่มุ่งหาคะแนนเสียงแบบชั่วคราวด้วยการแจกเงินหรือเอางบประมาณไปถลุงแบบไม่ยั่งยืน เรายึดหลักว่า “คนคือศูนย์กลางของทุกสิ่งในสังคม” การดูแลประชาชนทุกช่วงวัยให้ มีชีวิตที่มั่นคง มีคุณภาพ ไม่จน และมีศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์อย่างแท้จริง เป็นหน้าที่ที่สำคัญที่สุดของพรรคการเมือง โดยต้องเป็นการดำเนินการอย่างต่อเนื่องและยั่งยืน

วันนี้เรามีคนหนุ่มสาวที่ไม่อยากมีลูก มีนักศึกษาและพ่อแม่ที่ไม่มีเงินใช้หนี้กองทุนเงินให้กู้ยืมเงินเพื่อการศึกษา (กยศ.) เป็นสังคมคนสูงวัยที่แก่และจน มีคนตกงานที่ขาดการดูแลที่เพียงพอ มีคนที่มีรายได้ต่ำกว่าเส้นความยากจนถึง 3.4 ล้านคน และจะเพิ่มขึ้นเรื่อยๆ พรรคไทยสร้างไทยเห็นว่าเรา มีหน้าที่ต้องแก้ไขสิ่งเหล่านี้โดยเร่งด่วน

งบประมาณแผ่นดินจะต้องได้รับการจัดสรรไปดูแลประชาชนตั้งแต่ในครรภ์จนถึงสูงวัย เมื่อตั้งครรภ์จนถึงคลอดบุตร จะได้รับเงินอุดหนุนเพิ่มรายละ 20,000 บาท คิดเป็นงบประมาณเพิ่มเติมราว 10,000 ล้านบาทต่อปี การอุดหนุนค่าเลี้ยงดูเด็ก 0-3 ปี ใช้งบประมาณเพิ่มต่อปีราว 24,320 ล้านบาท ช่วงเวลาการศึกษาตั้งแต่ก่อนวัยเรียนจนถึงมหาวิทยาลัยฟรี (4-18 ปี รวม 15 ปี) ใช้งบประมาณราว 82,000 ล้านบาท สำหรับการศึกษาในช่วงอายุ 15 - 18 ปี ใช้งบประมาณราว 7,500 ล้านบาทต่อปี ดังนั้น งบประมาณสุทธิสำหรับการดูแลประชาชนตั้งแต่ตั้งครรภ์จนเรียนจบมหาวิทยาลัย จะต้องมีส่วนเพิ่มเป็นเงินราว 116,367 ล้านบาทต่อปี ส่วนผู้สูงวัย ที่มีอายุเกิน 60 ปีและไม่มีรายได้เพียงพอแก่การยังชีพ ซึ่งยังไม่มีตัวเลขที่ชัดเจน แต่คาดการณ์ว่าน่าจะอยู่ที่ประมาณ 10 ล้านคน ก็ต้องมีบำนาญประชาชนคนละประมาณ 3,000 บาท ต่อเดือน รวมใช้งบประมาณเพิ่มเติมราว 260,000 ล้านบาท (ไม่นับรวมจำนวนผู้สูงอายุที่เป็นข้าราชการที่ได้รับบำเหน็จ/บำนาญ จำนวนประมาณ 950,000 คน และผู้ที่มีรายได้พอเพียงแก่การยังชีพ) การรับบำนาญของผู้สูงวัยนั้นจะเน้นควบคู่ไปกับวิถีดำรงชีวิตเพื่อสุขภาพดี มีการเพิ่มทักษะและเรียนรู้ทักษะใหม่ (Upskill Reskill) รวมถึงการอบรมการใช้ AI และใช้ AI ฟรี เพื่อเพิ่มรายได้ ช่วยสร้างเศรษฐกิจในกิจกรรมที่เหมาะสม เพราะผู้สูงวัยมีประสบการณ์ มีเวลา สามารถใช้ AI ทำงานเอกสาร งานเรียบเรียงเรื่องราว งานค้นคว้าต่างๆ ฯลฯ โดยเฉพาะคนซึ่งมีทักษะที่ดี มีความรอบรู้ จะยิ่งช่วยสร้างเศรษฐกิจให้ประเทศและสร้างรายได้เสริมให้ตนเอง

การดูแลตั้งแต่ตั้งครรภ์จนถึงสูงวัยโดยรวมแล้วจะใช้งบประมาณเพิ่มเติมราว 400,000 ล้านบาทต่อปี ทั้งนี้ต้องปฏิรูปการศึกษาโดยลดเวลาเรียนลงประมาณ 4 ปี ซึ่งจะช่วยลดภาระของครอบครัวและเด็กจะเข้าสู่ตลาดแรงงานได้เร็วขึ้น ซึ่งจะกล่าวต่อไปในข้อ 3.2

งบประมาณแผ่นดินในปี 2569 ซึ่งสูงถึง 3.78 ล้านล้านบาท และปีต่อไปจะต้องถูกปรับลดในส่วนที่ฟุ่มเฟือย ไม่จำเป็น ข้ำซ้อน ไม่ว่าจะเป็นจำนวนหน่วยงาน เจ้าหน้าที่ ภารกิจ ฯลฯ ที่ไม่ใช้การส่งใช้นี้เงินกู้ลงให้ได้ประมาณ 10% (ประมาณเกือบ 400,000 ล้านบาท) ซึ่งจะทำให้มีเงินมาใช้จ่ายดูแลความมั่นคงและคุณภาพชีวิตประชาชนได้ตามเป้าหมายที่ประมาณ 400,000 ล้านบาท

ขณะเดียวกันต้องแก้ไขปัญาและยกระดับการรักษายาบาลฟรีให้มีคุณภาพ สะดวก รวดเร็วขึ้น โดยเน้นระบบป้องกันให้มีประสิทธิภาพ ใช้ AI เพื่อวิเคราะห์โรคและการดูแลตัวเอง เพื่อลดภาระบุคลากรทางการแพทย์ รวมถึงการทำให้ยารักษาโรคมียาราคาถูกลง

3.2 ปฏิรูปการศึกษาโดยลดเวลาเรียน เปลี่ยนวิธีวัดผล เน้นการรู้จักตัวตนของผู้เรียน การสร้างทักษะและประสบการณ์ควบคู่ไปกับวิชาการ

ปัจจุบันช่วงเวลาการศึกษาตั้งแต่เด็กแรกเกิดจนจบมหาวิทยาลัยจะประมาณ 22 ปี ซึ่งเป็นแนวคิดแบบเก่าที่โลกเปลี่ยนแปลงช้า การพัฒนาของเด็กก็ช้าตาม และยังเน้นวิชาการกับการแข่งขันแบบปัจเจกชน ซึ่งไม่ตอบสนองต่อสภาพความเป็นจริงของสังคมปัจจุบันและอนาคต

จึงต้องปฏิรูปช่วงเวลาเรียนใหม่ให้เหมาะสมดังนี้

- ก่อนวัยเรียน อายุ 1-5 ปี
- วัยเรียน ประถม/มัธยม อายุ 5-15 ปี
- มหาวิทยาลัยหรือปริญญาด้านอาชีวศึกษา อายุ 15-18 ปี

ขณะเดียวกันการเรียนที่สัปดาห์หนึ่งมี 5 วัน และวันละ 6 ชั่วโมง ต้องปรับเปลี่ยนเป็นสัปดาห์ละ 4 วัน เพื่อให้เด็กและผู้ปกครองมีภาระในการเดินทางน้อยลง มีเวลาอยู่ด้วยกันมากขึ้น เด็กซึ่งเป็นลูกคนตัวเล็กที่พ่อแม่ต้องทำมาหากินทั้งวัน จะได้มีเวลากับครอบครัวหรือช่วยเหลือและเรียนรู้จากครอบครัวในการทำธุรกิจเล็กๆ ได้ ซึ่งจะช่วยสร้างทักษะและประสบการณ์จริง ยิ่งถ้าธุรกิจเล็กๆ ของครอบครัวเป็นความชื่นชอบ หรือ Passion ของเขาก็จะมีการพัฒนาและต่อยอดที่ดียิ่งขึ้น

นอกจากนี้ ถ้าเด็กจบเร็วและเข้าสู่ตลาดแรงงานเร็ว จะเป็นการลดค่าใช้จ่ายของพ่อแม่ถึง 4 ปี ขณะเดียวกัน เด็กก็สามารถมีรายได้เร็วขึ้น คนตัวเล็กทั้งหลายจะได้ประโยชน์มาก ส่วนการศึกษาที่สูงกว่าปริญญาตรีสามารถเรียนได้ตลอดชีวิต และเป็นความรับผิดชอบของแต่ละคน

การเรียนการสอนต้องเน้นให้เด็กค้นหา Passion ของตัวเองให้เร็ว ซึ่งจะทำให้เขาไม่เสียเวลาเรียนสามารถเพิ่มทักษะหรือหาประสบการณ์กับสิ่งที่เขามี Passion ได้จากความรู้ที่มีอยู่รอบตัว

นอกจากนี้ การวัดผล ต้องลดการสอบแข่งขันแบบปัจเจก และเน้นการทำงานกลุ่มที่รวมทั้งคนเก่งและไม่เก่งเข้าด้วยกัน โดยการสร้างรูปธรรมด้วยโครงการที่ต้องทำร่วมกัน ไม่ว่าจะเป็นการทำธุรกิจ การประดิษฐ์ การคิดค้นสิ่งใหม่ๆ ฯลฯ

โรงเรียนต้นแบบ Alpha School ในสหรัฐอเมริกาที่ขับเคลื่อนด้วย AI โดยให้เด็กเรียนวิชาการกับ AI แบบตัวต่อตัวโดยมีผู้ชี้แนะ (Guides) แทนครูวันละ 2 ชั่วโมง ส่วนอีก 4 ชั่วโมง จะเป็นการทำงานทำงานกลุ่มเพื่อพัฒนาทักษะ เช่น การทำธุรกิจ การแข่งขันกีฬาแบบทีม การพูดในที่สาธารณะ ฯลฯ เป็นอีกรูปแบบหนึ่งที่น่าสนใจ ซึ่งเด็กที่จบรุ่นแรกแล้วเข้ามหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงได้หมด และถ้ารูปแบบนี้ใช้ได้ผลดีก็จะส่งผลกระทบต่อระบบการศึกษาในปัจจุบันอย่างมาก

การเรียนฟรี 15 ปี ตามนโยบายของรัฐบาลตั้งแต่ระดับอนุบาล (อายุ 3 ปี) จนถึงมัธยมศึกษาปีที่ 6 หรือเทียบเท่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ต้องขยายเป็น 18 ปี คือเพิ่มอีก 3 ปี โดยครอบคลุมตั้งแต่เกิดจนจบมหาวิทยาลัย กองทุนเงินให้กู้ยืมเพื่อการศึกษา (กยศ.) เพื่อเรียนต่อในระดับมหาวิทยาลัยก็ไม่จำเป็นและไม่เป็นภาระแก่ผู้เรียน

และผู้ปกครองอีกต่อไป (ปัจจุบันมีบัญชี กยศ. มากกว่า 7,200,000 บัญชี อยู่ในระหว่างการชำระหนี้ถึง 51% ระหว่างปลอดหนี้ 20% ชำระหนี้เสร็จสิ้นเพียง 28%)

ทรัพยากรมนุษย์มีความสำคัญยิ่งกว่าสิ่งใด จึงต้องให้ประชาชนทุกคนมีโอกาสได้รับการศึกษาจนจบปริญญาตรี ถ้าไม่สร้างคนก็สร้างประเทศไม่ได้ การศึกษาทำให้คนไม่จน โดยเฉพาะถ้ารัฐดูแลเขาในเรื่องการทำมาหากินประกอบกันไป

นักวิชาการด้านการศึกษา (นายสมพงษ์ จิตระดับ) ชี้ให้เห็นว่าทรัพยากรมนุษย์ของไทยด้อยลงทุกด้าน ได้ 61% จากที่องค์กรเพื่อความร่วมมือและพัฒนาทางเศรษฐกิจ (OECD) ประเมินว่าควรได้ 85% การแก้ปัญหาที่ผ่านมาไม่เป็นเชิงระบบ การฝึกอบรม Upskill Reskill ไม่มีผลกับตลาดแรงงาน ไม่สามารถยกระดับคุณภาพของตลาดแรงงานทั้งในระบบและนอกระบบได้ ราชการใช้เงินหมดไปกับค่าฝึกอบรม ค่าโรงแรม วิทยากร โดยไม่มีการติดตามและประเมินผล ในปี 2566 พบเด็กนอกระบบการศึกษากว่า 1 ล้านคน ติดตามกลับมาเข้าเรียนได้เพียง 200,000 คน เด็ก ม.ปลาย ออกกลางคันอีก 4-5 หมื่นคนต่อปี ทั้งหมดมาจากปัญหาความยากจน ดังนั้น ถ้าไม่แก้ไขเรื่องนี้โดยเร่งด่วนแทนที่เด็กเกือบ 1 ล้านคนจะเป็นพลังในการสร้างชาติ ก็จะกลายเป็นภาระให้แก่สังคมที่ย่ำแย่อยู่แล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้

3.3 การสร้างความเข้มแข็งให้คนตัวเล็กและเศรษฐกิจฐานราก

ในปี 2554 คือ 14 ปีที่แล้ว ธนาคารโลกประกาศให้ไทยเป็นประเทศรายได้ปานกลางระดับสูง แต่จากนั้นเป็นต้นมา ด้วยระบบการเมืองและราชการทุจริตที่รุนแรงขึ้นเรื่อยๆ ควบคู่ไปกับการถดถอยเรื่องหลักนิติธรรม ประเทศไทยไม่อาจปรับโครงสร้างเศรษฐกิจด้วยการเพิ่มผลิตภาพแรงงาน ยกย่องเทคโนโลยี และสร้างนวัตกรรมใหม่ได้ เพราะงบประมาณและทรัพยากรตกอยู่กับนักการเมืองและข้าราชการทุจริตเครือข่ายของทุนผูกขาด ทุนพรรคพวก และทุนสีเทาสีดำนทั้งหลาย ที่ครอบงำการเมือง และระบบราชการตั้งแต่ระดับชาติจนถึงท้องถิ่น สิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นคือการล้มละลายของธุรกิจ SMEs และคนตัวเล็ก

การปรับโครงสร้างทางเศรษฐกิจข้างต้นต้องไม่ใช่ทำแบบมั่วๆ เพียงด้วยการกำหนดเป็นยุทธศาสตร์ชาติหรือเขียนไว้ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจฉบับใหม่ แต่ต้องแก้ปัญหาการเมืองทุจริตและราชการทุจริต รวมทั้งสถาปนาหลักนิติธรรมที่แท้จริงขึ้น จึงจะทำให้การปรับโครงสร้างเศรษฐกิจเป็นไปได้ ซึ่งจะกล่าวในข้อต่อไปในข้อ 3.4

พรรคไทยสร้างไทยได้เสนอนโยบายสร้างความเข้มแข็งให้ SMEs และคนตัวเล็ก ซึ่งเป็นฐานรากของระบบเศรษฐกิจไว้ตั้งแต่การเลือกตั้งเมื่อปี 2566 บนข้อเท็จจริงประการแรก คือ SMEs ประมาณ 87% ไม่อยู่ในระบบธนาคาร ส่วนใหญ่ต้องพึ่งเงินกู้นอกระบบที่มีอัตราดอกเบี้ยประมาณ 20% ต่อเดือนหรือ 240% ต่อปี บางคนเคยจ่ายมากกว่า 500% ต่อปี **นี่คือปัญหาเรื่องแหล่งทุน ประการต่อมา พวกเขาขาดองค์ความรู้ ทักษะ นวัตกรรม**

และเทคโนโลยีที่ทันสมัย ประการสุดท้าย คือ ความอ่อนแอเรื่องการตลาด เพราะไม่มี Economy of Scale คือ ขนาดของธุรกิจที่มีอำนาจต่อรอง ดังนั้นการสร้างการแข่งขันจึงต้องกระทำไป 3 ด้าน พร้อมๆกัน

1) การจัดตั้งกองทุนต่างๆ

คนตัวเล็กที่มีเหตุฉุกเฉิน เช่น ประสบอุบัติเหตุ หรือ เจ็บป่วยกระทันหัน ลูกเปิดเทอม ลงทุนเล็กน้อยเพื่อประกอบอาชีพ กิจการสตาร์ทอัพ ฯลฯ จะขาดแหล่งทุนดอกเบี้ยต่ำ และต้องพึ่งเงินกู้ดอกเบี้ยสูงหรือนอกระบบที่ชู้ดรีดอย่างถึงที่สุด ดังนั้นการแจกเงินเป็นครั้งคราวจึงไม่ได้แก้ปัญหา แต่จะยิ่งทำให้พวกเขาเสียดัดกับการไม่ต้องการก็ได้เงินและไม่ต้องรับผิดชอบใดๆต่อเงินก้อนนั้น ความจริงแล้วเงินในสังคมไทยมีจำนวนมาก แต่ความเหลื่อมล้ำทำให้เงินส่วนใหญ่อยู่กับคนจำนวนน้อย ข้อมูลของธนาคารแห่งประเทศไทยในปี 2568 จาก 142 ล้านบัญชี (คนหนึ่งอาจมีหลายบัญชี) เงินฝากต่ำกว่า 50,000 บาท (127 ล้านบัญชี) รวมเป็นเงิน 4.6 แสนล้านบาท มากกว่า 50,000 บาทแต่ไม่เกิน 10 ล้านบาท (14 ล้านบัญชี) รวมเป็นเงิน 7.5 ล้านล้านบาท มากกว่า 10 ล้านบาท (1.67 แสนบัญชี) รวมเป็นเงิน 8.3 ล้านล้านบาท และหากรวมทุกบัญชีจะมียอดเงินฝากอยู่ที่ประมาณ 16.3 ล้านล้านบาท

และหากคิดยอดรวมของเงินฝากตั้งแต่ 100 ล้านบาทขึ้นไป จะเป็นเงินเกือบ 4.5 ล้านล้านบาท ประเทศจึงมีเงินเหลือเฟือเพื่อนำมากระตุ้นเศรษฐกิจฐานรากถ้ารัฐบาลเข้าใจและทำเป็น

(1) กองทุนเครดิตประชาชน เป็นการจัดตั้งกองทุนเพื่อให้เครดิตเบื้องต้นจำนวน 10,000 บาท แก่ประชาชนผ่าน Application ทางโทรศัพท์มือถือจำนวนประมาณ 20 ล้านคน (ครอบคลุมคนที่ลงทะเบียนคนจนและชายขอบเพิ่มเติม) โดยต้องส่งใช้เงินต้นและดอกเบี้ยไม่เกิน 12% ต่อปีตามระยะเวลาที่กำหนด ผู้ที่รักษาเครดิตได้ในช่วงระยะที่กำหนด เช่น 1 ปี หรือมากกว่านั้น อาจได้รับเครดิตเพิ่มขึ้นได้ไม่เกิน 100,000 บาท สิ่งนี้จะช่วยให้คนตัวเล็กเข้าถึงแหล่งทุนดอกเบี้ยต่ำ และเกิดการหมุนเวียนทางเศรษฐกิจอย่างแน่นอน ต่อเนื่อง โดยรัฐจะออกพันธบัตรกู้เงินจากตลาดภายในประเทศที่มีเงินสดฝากธนาคารมากกว่า 16 ล้านล้านบาท ในอัตราดอกเบี้ยไม่เกิน 3% ต่อปี บวกกับค่าใช้จ่ายอีกประมาณ 2% - 3% ทำให้มีส่วนเกินประมาณ 6% - 7% เพื่อหักกลบกับหนี้เสียที่อาจเกิดขึ้น ซึ่งคาดว่าในปีที่ 1 จะเสียหายประมาณ 5% หรือเป็นเงินประมาณ 10,000 ล้านบาท ซึ่งกองทุนจะยังไม่เข้าสู่ภาวะขาดทุน แต่เมื่อคนมีวินัยและมีรายได้มากขึ้นก็จะไม่เสียหายและมีเงินเหลือเฟือเพื่อยายเพดานเครดิตซึ่งน่าจะเริ่มในปีที่ 2 และ 3 เป็นต้นไป

(2) กองทุนส่งเสริมกิจการประเภทต่างๆ จากข้อมูลของสำนักงานส่งเสริมวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (สสว) ปี 2567 มีผู้ประกอบการวิสาหกิจขนาดกลางและขนาดย่อม (SMEs) ประมาณ 3,272,478 ราย ซึ่งสามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนในระบบธนาคารได้เพียง 4 แสนกว่ารายเท่านั้น อีกประมาณ 2.8 ล้านราย (87%) ต้องกู้เงินที่ไม่อยู่ในระบบธนาคารหรือกู้นอกระบบ

การจัดตั้งกองทุนก็เพื่อให้ผู้ประกอบการ SMEs ผู้ประกอบการด้านการท่องเที่ยว และผู้ประกอบการ Startup สามารถเข้าถึงแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำสำหรับกิจการของตนในเงื่อนไขผ่อนปรน แต่ต้องเข้าสู่ระบบภาษีตามมาตรฐานบัญชี และภาษีมูลค่าเพิ่ม อันจะทำให้ SMEs เข้าสู่ระบบภาษีที่เป็นธรรมตามมาตรฐานสากล วงเงินกู้ยืมสูงสุดไม่เกิน 5 ล้านบาท ระยะเวลาการผ่อนชำระ 6 - 48 เดือน อัตราดอกเบี้ย 12-15% ต่อปี การผลักดันและส่งเสริม SMEs ตลอดจนเศรษฐกิจนอกระบบเข้าสู่ระบบ จะทำให้รัฐเก็บภาษีได้อีกไม่น้อยกว่า 200,000 ล้านบาทต่อปี

รัฐจะออกพันธบัตรกู้เงินในประเทศที่มีอัตราดอกเบี้ยไม่เกิน 3% ต่อปี โดยมีค่าดำเนินการ 2% - 3% และมีส่วนต่างประมาณ 6% - 7% เช่นเดียวกับกองทุนเครดิตประชาชน ซึ่งปีแรกคาดว่าจะเสียหายไม่เกิน 5% หรือ 15,000 ล้านบาท จากนั้นจะเข้าสู่ความมีเสถียรภาพตั้งแต่ปีที่ 2 - 3 และมีกำไรเพื่อเพิ่มวงเงินกู้ต่อไป

กองทุนส่งเสริมกิจการประเภทต่างๆ มีจำนวน 300,000 ล้านบาท โดยวงเงินในแต่ละกองทุน มีดังนี้

- 1) กองทุนกิจการ SMEs 200,000 ล้านบาท
- 2) กองทุนกิจการการท่องเที่ยว 70,000 ล้านบาท
- 3) กองทุนกิจการ Startup 30,000 ล้านบาท

โดยสรุปเงินกองทุนเพื่อสร้างคนตัวเล็กทั้งหมด 4 กองทุน เป็นยอดรวม 500,000 ล้านบาท ทั้งหมดเป็นรูปเงินทุนหมุนเวียนที่รัฐกู้จากเอกชนในประเทศด้วยอัตราดอกเบี้ยประมาณไม่เกิน 3% ต่อปี มีค่าใช้จ่ายในการดำเนินการไม่เกิน 3% ต่อปี มีส่วนต่างประมาณ 6% - 7% ต่อปี ซึ่งจะทำให้ระบบเศรษฐกิจหมุนเวียนไม่หยุดและไม่เป็นภาระแก่งบประมาณประจำปี

2) การเพิ่มองค์ความรู้ ทักษะ เทคโนโลยีและนวัตกรรม

รัฐต้องจัดงบประมาณเพื่อให้มีการวิจัยและพัฒนาสำหรับ SMEs และกิจการของคนตัวเล็กในภาคเกษตรและแรงงานให้มากขึ้นอีกไม่น้อยกว่า 20% โดยร่วมมือกับสถาบันการศึกษาในแต่ละพื้นที่และองค์กรต่างๆ ที่มีศักยภาพ สภาวิจัยแห่งชาติต้องผลักดันเรื่องนี้ให้เป็นรูปธรรม ที่จะนำไปสู่การเพิ่มศักยภาพและคุณภาพการบริการ การผลิต การแข่งขัน และโลจิสติกส์ที่เป็นระบบและมีประสิทธิภาพโดยมีตัวชี้วัดที่ชัดเจน

3) การสร้างขนาดของกิจการให้ใหญ่ขึ้น (Economy of Scale) เพื่ออำนาจต่อรองกับตลาด

กิจการของคนตัวเล็กทั้งหมดมีลักษณะแบบกระจายกระจาย ต้นทุนสูง ตั้ราคาตัวเอง และยังได้รับผลกระทบจากผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่มาจากประเทศใหญ่ในภูมิภาค หรือบางประเทศใน ASEAN ที่มีต้นทุนพลังงานและ

แรงงานต่ำกว่าประเทศไทยมาก ดังนั้น จึงต้องใช้เทคโนโลยี และภาคเอกชนที่มีความชำนาญด้านการตลาด สร้างขนาดกิจการให้ใหญ่ขึ้น โดยการรวมตัวของคนตัวเล็ก เช่น ถ้าเกษตรกรผลิตข้าวหอมมะลียู 10,000 ราย รวมตัวกันโดยผ่าน Application ที่มีฝ่ายเอกชนเป็นผู้บริหารจัดการ ร่วมมือกับกระทรวงพาณิชย์ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ และหน่วยงานอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เพื่อทราบความต้องการของตลาด การคาดการณ์ การต่อราคา ฯลฯ ชาวนาก็จะผลิตได้อย่างแม่นยำ ไม่ถูกโรงสี พ่อค้าส่งออก และตลาดทั้งในและนอกประเทศกดราคา ทั้งจะสามารถควบคุมมาตรฐานการผลิต และพัฒนาคุณภาพได้ใกล้เคียงกัน เพื่อตอบโจทย์ของตลาดได้ถูกต้อง แม่นยำ

3.4 การจัดการเมืองและราชการทุจริต ตลอดจนกระบวนการโกงและหลอกลวงทั้งหลาย

ระบบการเมืองและระบบราชการทุจริตเปรียบเสมือนท่อน้ำเลี้ยงของการคอร์รัปชัน การคดโกง หลอกลวง และเอารัดเอาเปรียบสังคม โดยเฉพาะคนตัวเล็กจนเกิดความเหลื่อมล้ำ ความยากจน ความมั่งคั่ง ความโลภ เป็นการทำลายหลักนิติธรรมและจริยธรรมอันพึงมีของสังคมอย่างรุนแรง และส่งผลให้การเติบโตของ GDP หดหายไปถึง 3% ตามการวิเคราะห์ของ OECD ที่กล่าวมาข้างต้น

พรรคไทยสร้างไทยเห็นว่าการแก้ปัญหาดังกล่าวต้องทำทั้งระบบ ไม่ใช่เพียงการเพิ่มโทษหรือไล่จับเป็นกรณีไป หรือการยอมรับปรากฏการณ์ “โจรปราบโจร” หรือการมีบุคคลหรือองค์กรอาสาทำหน้าที่ตรวจสอบปราบโกง โดยขอรับบริจาคจากประชาชน ซึ่งการจะจัดระบบ ทุจริตทั้งหมดได้ ประชาชนทุกคนต้องร่วมกันเป็น “พลัง” ผ่านกระบวนการดังต่อไปนี้

1) การจัดทำรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ และการแก้ไขรัฐธรรมนูญฉบับปัจจุบัน เพื่อสร้างอำนาจตรวจสอบของภาคประชาชน ในประเด็นหลักๆ คือ

(1) ประชาชนมีสิทธิเข้าชื่อ 50,000 ชื่อ เพื่อเสนอถอดถอนกรรมการในองค์กรอิสระหรือตุลาการศาลรัฐธรรมนูญได้

(2) ถ้าพรรคการเมืองขับ สส. ญ่เห่าออกจากสมาชิกพรรค ผู้นั้นต้องพ้นจากการเป็น สส.

(3) กฎหมายที่เป็นอุปสรรคต่อการดำรงชีพหรือการประกอบอาชีพตามรัฐธรรมนูญ มาตรา 77 ให้ถือว่าขัดรัฐธรรมนูญ

(4) ให้ประกาศ คำสั่ง ของ คสช. หรือหัวหน้า คสช. ขัดรัฐธรรมนูญ

(5) ให้มีองค์กรตรวจสอบการทุจริตภาคประชาชนควบคู่ไปกับภาครัฐ เช่น ป.ป.ช. สตง. โดยมีที่มาจากตัวแทนขององค์กรวิชาชีพต่างๆ เช่น แพทยสภา สภานายความ สภาหอการค้า สภาอุตสาหกรรม ฯลฯ (รวมกันประมาณ 20 คน) กับตัวแทนที่ประชาชนเลือกมาจากภาคต่างๆ รวมทั้ง กทม. ภาคละ 10 คน ซึ่งรวมกันมี 70 คน เป็นเหมือนสภาประชาชน เพื่อรับเรื่องร้องเรียนจากประชาชนและตรวจสอบ จากนั้นเสนอเรื่องไปยัง

ป.ช. โดยให้ตัวแทน 70 คน เลือกองค์การบริหารหรือคณะกรรมการ 11 คน ทำหน้าที่เสมือนคณะกรรมการ ป.ป.ช. เมื่อสรุปเรื่องใดเสร็จให้เสนอ ป.ป.ช. พิจารณาร่วมกับอัยการเพื่อสั่งฟ้อง ถ้า ป.ป.ช. และอัยการเห็นว่าต้องมีข้อมูลหลักฐานเพิ่มเติมให้ส่งกลับไปยังองค์กรภาคประชาชนตรวจสอบเพิ่มเติม และส่งกลับไปใหม่ ถ้า ป.ป.ช. และอัยการเห็นควรไม่สั่งฟ้อง องค์กรภาคประชาชนสามารถฟ้องเองได้

ทั้งนี้ประชาชนมีสิทธิร้องเรียนกล่าวหาเกี่ยวกับการทุจริตได้ทางองค์กรใดองค์กรหนึ่ง (คือ ป.ป.ช. หรือ ป.ป.ช. ภาคประชาชน) เท่านั้น จะทำพร้อมกันไปทั้งสององค์กรไม่ได้ ในการนี้ให้มีสำนักงานขององค์กรภาคประชาชน โดยรัฐให้งบประมาณสนับสนุนรวมถึงรับเงินบริจาคจากประชาชน

2) สร้างระบบของแต่ละหน่วยงานและระบบกลางแบบ on-line เพื่อให้ประชาชนที่ใช้บริการภาครัฐสามารถให้คะแนนการทำงาน และให้ข้อคิดเห็นเสนอแนะต่างๆ โดยแต่ละหน่วยงานและระบบกลาง ต้องจัดทำสรุปเพื่อปรับปรุงการทำงานให้สะดวก รวดเร็ว โปร่งใส และเป็นส่วนหนึ่งของหลักเกณฑ์และข้อมูล ในการให้ความดีความชอบ การลงโทษ และการโยกย้าย ทั้งนี้เพื่อไม่ให้ระบบราชการถูกครอบงำเบ็ดเสร็จโดยฝ่ายการเมืองและฝ่ายข้าราชการประจำระดับสูง

3) การแขวนหรือการพักใช้กฎหมาย กฎ ระเบียบ ฯลฯ ที่เกี่ยวกับการอนุมัติ อนุญาต ในการทำมาหากินของประชาชนไว้ชั่วคราว 3 - 5 ปี เพื่อแก้ไข ปรับปรุง และยกเลิกกฎหมาย กฎ ระเบียบ ที่ลิดรอนสิทธิเสรีภาพ ข้ำซ้อน สร้างอำนาจที่ไม่จำเป็นให้แก่หน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ (การกีดกันกฎหมาย) ด้วยวิธีนี้ประชาชนโดยเฉพาะคนตัวเล็กจะทำมาหากินได้อย่างคล่องตัว ชอบด้วยกฎหมาย ไม่ต้องจ่ายค่าอำนวยความสะดวกเพื่อเร่งรัดเรื่อง และจะไม่ถูกรีดไถจากเจ้าหน้าที่ เป็นการลดการคอร์รัปชันและต้นทุน ทั้งเงิน และเวลาของประชาชน

4) การลดขนาดของรัฐราชการ ทั้งหน่วยงานและจำนวนเจ้าหน้าที่อย่างมีนัยสำคัญ เป็นรูปธรรมและเป็นขั้นตอน

ประเทศไทยมีบุคลากรภาครัฐประมาณ 3 ล้านคน เป็นข้าราชการมากกว่า 1.7 ล้านคน และบุคลากรประเภทอื่นมากกว่า 1.2 ล้านคน (พนักงานรัฐวิสาหกิจ พนักงานองค์การมหาชน พนักงานมหาวิทยาลัย และลูกจ้างประจำ) มีการใช้จ่ายงบประมาณเพิ่มขึ้นทุกปี

ปี 2566 เป็นเงิน 760,000 ล้านบาทเศษ

ปี 2567 เป็นเงิน 780,000 ล้านบาทเศษ

ปี 2568 เป็นเงิน 800,000 ล้านบาทเศษ

ปี 2569 เป็นเงิน 820,000 ล้านบาทเศษ

ซึ่งเป็นเรื่องน่าประหลาดที่ในปี 2566 ประชาชนมีมากกว่า 66 ล้านคน แต่ปี 2568 เหลือ 64 ล้านคนเศษ และมีแนวโน้มลดลงเรื่อยๆ แต่ค่าใช้จ่ายสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐกลับเพิ่มขึ้น สำหรับงบประมาณปี พ.ศ. 2569 ที่เกี่ยวกับเงินเดือนและบำเหน็จบำนาญ หากนำงบกลางซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องมารวมด้วยจะสูงถึง 1.33 ล้านบาท หรือ 35% ของงบประมาณทั้งหมด เท่ากับ 6.5% ของ GDP ขณะที่ภาคเอกชนปรับลดคน และใช้เทคโนโลยีมากขึ้น ด้วยเหตุนี้จะต้องลดจำนวนหน่วยงานและบุคลากรลงให้ได้อย่างน้อย 20% ภายใน 4 ปี โดยไม่เพิ่มตำแหน่งใหม่ ยุบตำแหน่งเกษียณที่ไม่จำเป็น ให้มีการ Early Retire ยุบรวมหน่วยงานที่มีการกิจซ้ำซ้อน นำเทคโนโลยีโดยเฉพาะ AI มาเสริมงานบริการประชาชน

5) การสร้างความร่วมมือในการบริการประชาชนและต่อต้านการทุจริตในทุกภาคส่วน ระหว่างหน่วยงานของรัฐทั้งส่วนกลาง ภูมิภาค และท้องถิ่น กับภาคธุรกิจโดยเฉพาะ SMEs และภาคประชาชนเพื่อให้การจัดการทุจริต และการขับเคลื่อนประเทศในทิศทาง ยุทธศาสตร์ รวมถึงนโยบายที่กล่าวมาข้างต้นเดินหน้าอย่างราบรื่น มีประสิทธิภาพ

3.5 การสร้าง ความนึกคิด (Mindset) แห่งการอยู่ร่วมกัน บนพื้นฐานของความเป็นพี่น้อง ครอบคลุมที่มีความเอื้ออาทรต่อกัน

สังคมไทยตกอยู่ในภาวะความขัดแย้งทางความคิดและความเชื่อทางการเมืองอย่างไม่เคยปรากฏมาก่อน มากกว่า 20 ปี ซึ่งเป็นผลผลิตของอำนาจนิยม ระบบอุปถัมภ์ และความคิดแบบบูชาบุคคล หวังพึ่งในฮีโร่ ปาฏิหาริย์ จนขาดความเข้าใจว่าพลังที่จะนำสังคมไปสู่สันติสุข ประชาชนมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณภาพ และไม่ยากจนนั้น มาจากพลังแห่งความร่วมมือของแต่ละคนในการเปลี่ยนแปลง ยิ่งมีความหลากหลายทาง Generation เท่าไหร่ ก็จะมี ความแตกต่างทั้งความคิดและวิถีชีวิตมากขึ้น สิ่งที่เราต้องทำคือการสร้างความเข้าใจโดยใช้หลักที่เป็น วิทยาศาสตร์ ความมีเหตุมีผล ความรู้สึกเป็นพี่น้อง ครอบครัว ความเมตตา ความเอื้ออาทร ทั้งระบบการศึกษา ระบบการทำงาน ไม่ว่าภาครัฐหรือเอกชนจะต้องตั้งอยู่บนพื้นฐานนี้ ไม่ใช่มุ่งเอาเปรียบ คดโกงเพื่อรวยเร็ว เหยียบย่ำซ้ำเติมผู้ที่อ่อนแอกว่า

รัฐ ภาคเอกชน ภาคประชาสังคม จะต้องร่วมมือกันผ่านทุกช่องทางการสื่อสาร เพื่อปลูกฝังประชาชนให้ตื่นจากความมกมาย ความไร้เหตุผล การใช้อารมณ์แบบสะใจ แล้วหันมาเป็นเพื่อนมิตร พี่น้อง ครอบครัวกับคนรอบข้าง ช่วยเหลือเกื้อกูลซึ่งกันและกัน ไม่ตัดสินใครตามความเชื่อของตน แต่ใช้ความเข้าใจ และการร่วมเปลี่ยนแปลงไปด้วยกันเป็นสัมพันธภาพ

4. การคัดเลือกตัวบุคคลและรูปธรรมของการทำงานตามยุทธศาสตร์และนโยบาย

1) การคัดเลือกตัวบุคคล จะมีการผสมผสานของบุคคลทุกช่วงวัยในการเป็นผู้สมัครรับเลือกตั้ง สมาชิก และผู้สนับสนุน โดยเน้นความเสียสละ ความซื่อสัตย์ต่อประชาชนและพรรค ใฝ่หาความรู้ ทำมาหากินอย่างสุจริต วางตนเรียบง่าย เป็นพี่น้องกับประชาชน ใส่ใจและทุ่มเทในการสร้างพรรคให้เป็นสถาบันการเมืองของประชาชนอย่างแท้จริง เพื่อให้ประชาชนมีชีวิตที่มั่นคง มีคุณภาพ ไม่จน ทั้งนี้เพื่อส่งต่อประเทศไทยที่ดีที่สุดให้กับพี่น้องและลูกหลานต่อไป

2) ระยะเวลาดำเนินการในเรื่องต่างๆ ช่วง 4 ปี

(1) 100 วัน

- เสนอร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติม ในประเด็นตามข้อ 3.4
 - เสนอร่างกฎหมายพักการขออนุมัติ อนุญาต ในกิจการเกี่ยวกับการทำมาหากินของประชาชน เพื่อส่งเสริมการทำกิจกรรมของคนตัวเล็ก โดยไม่กระทบถึงมาตรฐานความปลอดภัยที่จำเป็น ประมาณ 3 ปี เพื่อให้หน่วยงานต่างๆ แก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้องให้เหมาะสมกับขนาดของกิจการ อำนวยความสะดวกและความเป็นธรรมให้กับประชาชน
 - เสนอร่างกฎหมายส่งเสริมการรวมตัวของ SMEs ขนาดกลาง เล็ก และย่อย ในรูปของสภา SMEs เช่นเดียวกับสภาอุตสาหกรรมและสภาหอการค้า เพื่อให้เกิดพลังในการสะท้อนความต้องการ การช่วยเหลือดูแลซึ่งกันและกัน ตลอดจนเป็นตัวแทนในการเข้าร่วมกิจการต่างๆ กับภาครัฐและภาคเอกชนอื่นๆ
 - เสนอร่างกฎหมายกองทุนเครดิตประชาชน เพื่อให้คนตัวเล็กประมาณ 20 ล้านคน เข้าถึงแหล่งเงินทุนดอกเบี้ยต่ำ เพื่อเป็นพลังในการทำมาหากินและลดการพึ่งพาหนี้ในระบบ
- ร่างรัฐธรรมนูญฉบับแก้ไขเพิ่มเติมและร่างกฎหมายข้างต้น จะดำเนินการทันทีหลังการแถลงนโยบายต่อรัฐสภา

(2) 6 เดือน - 1 ปี

- เสนอร่างกฎหมายจัดตั้งองค์กรป้องกันและปราบปรามการทุจริต ภาคประชาชน
- เสนอร่างกฎหมายบำนาญประชาชน
- เสนอร่างกฎหมายเงินสนับสนุนการดูแลบุตรในครรภ์มารดา
- เสนอร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายอำนวยความสะดวก เพื่อให้มีการให้คะแนนการบริการประชาชนของหน่วยงานและเจ้าหน้าที่ของรัฐ
- เสนอร่างกฎหมายแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายการศึกษาแห่งชาติ เพื่อปฏิรูปการศึกษาให้เป็นไปตามแนวทางตามข้อ 3.2

- เสนอร่างกฎหมายจัดตั้งกองทุนส่งเสริมกิจการ SMEs กองทุนส่งเสริมกิจการ Startup และกองทุนส่งเสริมกิจการท่องเที่ยว
- เสนอแผนและขั้นตอน การลดขนาดหน่วยงานและจำนวนเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมทั้งการแก้ไขปรับปรุงกฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(3) 1 - 2 ปี

คาดว่าจะการดำเนินการทั้งหมดข้างต้นจะแล้วเสร็จและเริ่มมีผลบังคับใช้เป็นขั้นเป็นตอน เพื่อให้ผลกระทบด้านงบประมาณและการก่อหนี้สาธารณะอยู่ในระดับที่ยังมีเสถียรภาพ ขณะเดียวกันก็สร้างความเชื่อมั่นให้กับประชาชนรวมถึงความร่วมมือร่วมใจผลักดันให้ไทยเป็นประเทศสุจริต

(4) 2 - 4 ปี

- ดัชนีชี้วัดประเทศไทยที่เป็นสากลทั้งหลายไม่ว่าจะเป็นเรื่องการเติบโตของ GDP หลักนิติธรรม ชีตความสามารถในการแข่งขัน ปัญหาทุจริตคอร์รัปชั่น ฯลฯ จะอยู่ในเกณฑ์ที่ดีขึ้นอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งถ้าดัชนีด้านหลักนิติธรรมดีขึ้น ก็จะส่งผลต่อศักยภาพทางเศรษฐกิจที่สูงสูญเสียถึง 3% ของ GDP ต่อปี ดีขึ้น และรัฐเก็บภาษีได้เพิ่มมากขึ้น

- เมื่อครบ 4 ปี เชื่อมั่นว่าประเทศไทยจะเริ่มเข้าสู่สังคมแบบใหม่ที่ชีวิตประชาชนความมั่นคง มีคุณภาพ ร่วมมือร่วมใจกันสร้างระบบการเมืองและราชการสุจริต เป็นมิตรกับสิ่งแวดล้อม มีสันติสุข อยู่ร่วมกันแบบพี่น้อง ครอบครัว เอื้ออาทรต่อกัน เพื่อส่งต่อสังคมแบบนี้ให้คนรุ่นต่อไป

พรรคไทยสร้างไทยขอเชิญชวนพี่น้องคนไทยมาร่วมกันใช้พลังของทุกท่าน เป็นเทียนคนละเล่มให้เป็นแสงเจิดจ้าทั่วทั้งแผ่นดิน เพื่อขับไล่ความมืดมิดของระบบการเมืองทุจริต ระบบราชการทุจริต และกระบวนการโกหกหลอกลวงทั้งหลายที่ปล้นเงินความสุข และพรากความมั่นคงในชีวิตของทุกท่านไป อวยายอมให้บุคคลใดเอาเงินที่ปล้นไปจากท่านกลับมาซื้อท่านได้ พวกเราต้องตื่นจากการยอมจำนน มาร่วมสร้างสังคมสุจริตเพื่อครอบครัว พี่น้อง และส่งต่อสังคมที่ดีงามนี้ให้ลูกหลานต่อไป

พรรคไทยสร้างไทย

ธันวาคม 2568